

Lees nog meer over stoere Steffie:

STOERE STEFFIE bij de dino's

Annemarie Bon

LEESNIVEAU

		M	E	M	E	M	E	M	E
AVI	S	3	4	5	6	7	P		
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P	

Avontuur | Dinosaurussen

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

Nur 287 / IPP082201

Bisac JUV043000 / JUV064000 / JUV002060

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: Annemarie Bon

© MMXXII Illustraties: Marja Meijer

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Illustraties

Marja Meijer

Een achtbaan met honderd lussen

Voor Steffie ook maar iets kan zeggen, hoort ze al:

‘Nee!’

‘Jij gaat niet weer terug in de tijd,’ roept Rinus.

‘Het is veel te eng.’

Steffie haalt haar schouders op. ‘Het is al drie keer goed gegaan, hoor. Ik wil een keer echte dino’s zien.’

‘Dino’s?’ roept Rinus nu nog harder. ‘Ben je gek?’

‘Dan ga jij toch een keertje op pad?’ Steffie lacht. Rinus durft zelfs nog niet naar gisteren te reizen. En dat weten ze allebei maar al te goed. ‘Je hebt mij nodig om je uitvinding te testen.’

‘Maar weet je wel hoelang geleden de dino’s leefden?’ vraagt Rinus.

Steffie knikt. ‘Tuurlijk, 65 tot 230 miljoen jaar geleden.’

‘Je bent wel eens naar de oertijd gereisd,’ zegt Rinus. ‘Maar dit is duizenden keren verder terug in de tijd!’

‘Als er iets misgaat, klik ik meteen op het alarm,’

zegt Steffie. ‘Het komt vast goed.’

‘En weet je wel hoe gevaarlijk dino’s zijn?’ vraagt Rinus. Hij schreeuwt niet meer.

‘Tuurlijk,’ zegt Steffie. ‘Maar de wreedste dino was de T-rex en die leefde niet hier.’ Ze houdt Rinus een boek voor. ‘Kijk, hier staat alles in over dino’s.’

‘Kletsen kun je wel,’ zegt Rinus.

Steffie pakt de rugzak en doet de alarmklok om. In haar zak stopt ze een flink stuk touw. Altijd handig. ‘Als je mij niet laat gaan, weet je nooit of je tijdmachine dit aankan.’

Rinus mompelt wat, maar doet dan toch wat Steffie wil. 'Goed, ik stuur je 70 miljoen jaar terug in de tijd. Ben je er klaar voor?'

Steffie knikt en stapt in de tijdmachine.

Voor ze er erg in heeft, suist en tolt alles om haar heen. Andere keren ging dit draaierige gevoel snel voorbij. Nu is het alsof ze in een achtbaan zit met wel honderd lussen.

Een reisje naar de dino-tijd is wel wat anders dan naar de oertijd! Haar maag keert om. Hoelang houdt ze dit vol? Ze heeft het gevoel dat ze bijna flauwvalt.

Warm

Net als Steffie voelt dat ze moet overgeven, stopt het draaien. Meteen daarna maakt ze een duik naar diep onder water. Uit alle macht zwemt ze naar boven. Daar proest ze het uit. Ze heeft een slok zout zeewater op!

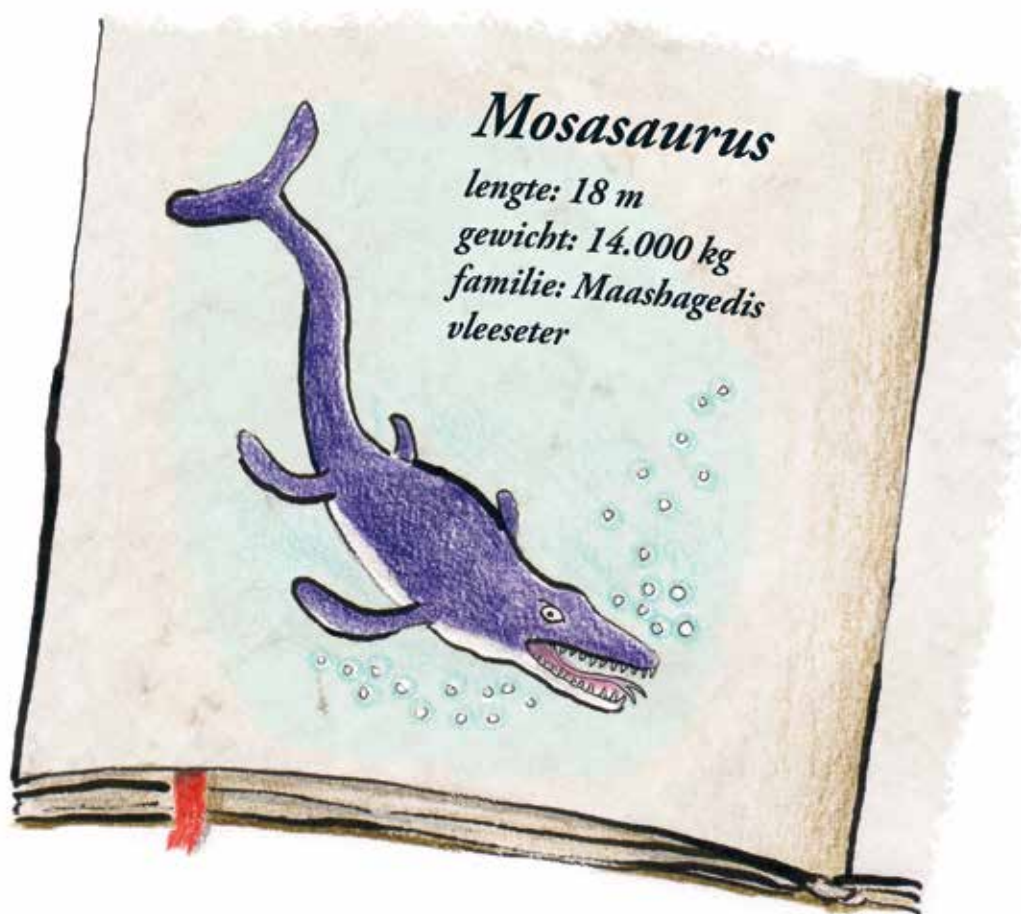
Met veel moeite probeert Steffie boven water te blijven. Ze kan dan wel zwemmen, maar met kleren aan en een rugzak om op open zee, valt het nog niet mee.

Hoe kon Rinus zo in de war zijn met de plaats? Hij heeft haar naar een zee gestuurd! Wel fijn dat het water lekker warm is. Het is net alsof ze in een tropisch zwembad is.

Als haar alarm maar tegen water kan, bedenkt ze met een schok. Maar voordat ze de kans krijgt om dat te bekijken, wordt ze ineens uit het water omhoog geduwd. Ze slaat haar armen om het gevaarte heen, dat haar mee naar boven neemt.

Steffie kijkt eens goed onder zich. Dan krijgt ze de schrik van haar leven. Ze zit op de rug van een... ja, van wat? Een geschubd monster, zo lang

als de stadsbus. Het lijkt op een heel lange haai met de bek van een krokodil. Zijn staart zwiept met kracht door het water dat met grijs schuim opspat. Als het zeemonster zijn bek opent, ziet Steffie lange rijen scherpe tanden. Dat zijn de tanden van een vleeseter, weet ze.

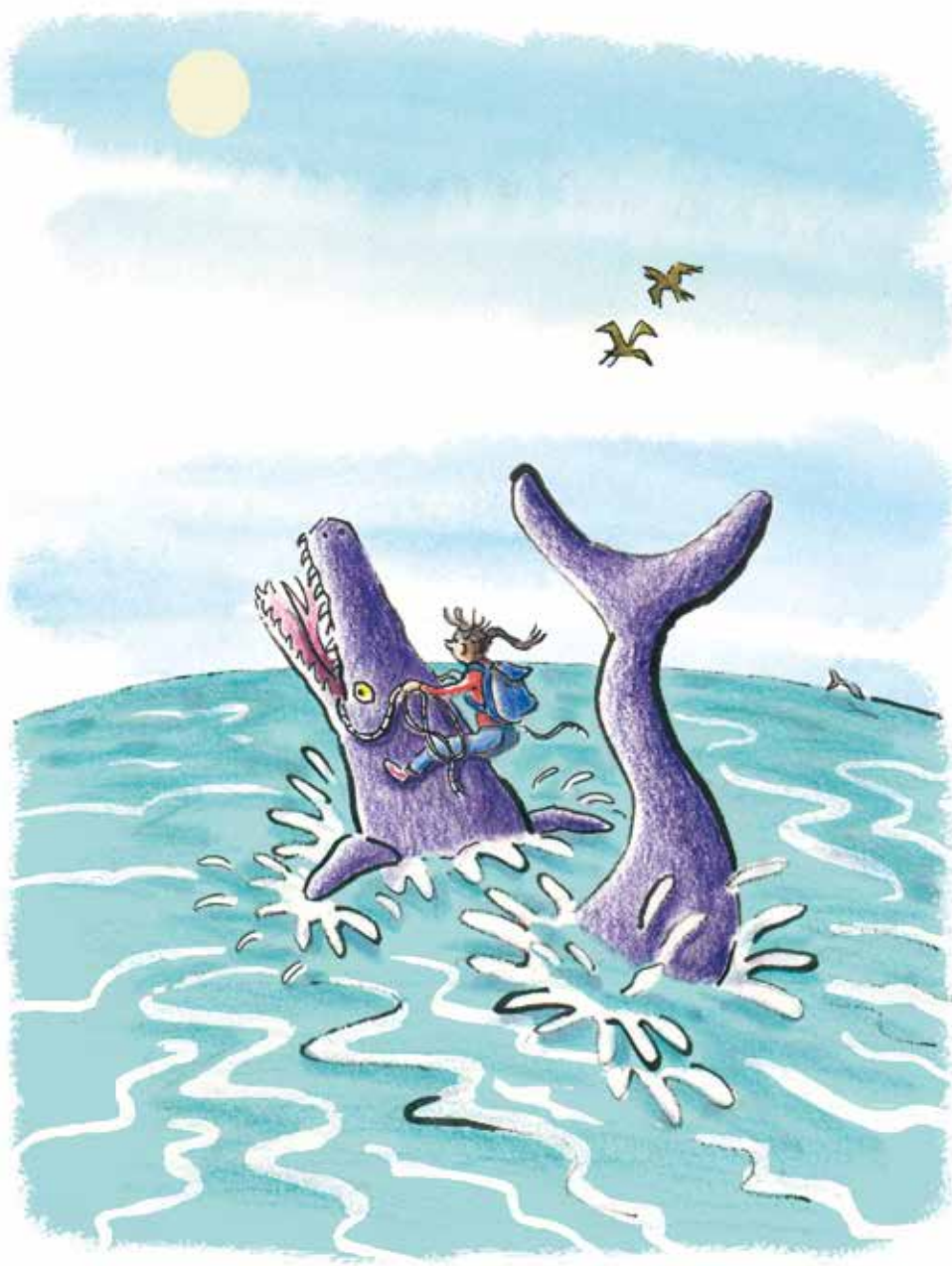
Er zit maar één ding op. Ze moet terug naar haar eigen tijd. Ze drukt op het alarm.

Ze houdt haar adem in. Er gebeurt niks. Het klokje is vast te nat. Nu moet ze wachten tot Rinus haar terughaalt. En dat kan nog wel eens een tijdje duren.

De ogen van het zeemonster zijn het engst. Het lijkt alsof ze haar aanstaren. Steffie is bang dat hij haar van zijn rug werpt en zij in zijn bek eindigt. Haar hart bonkt zo hard dat ze bang is dat het monster het hoort.

Maar dan weet ze wat ze moet doen. Het kan misgaan, maar er zit niks anders op. Ze grijpt in haar zak naar het touw en maakt er een grote lus van. Ze wacht tot het monster zijn bek weer opent. Dan zwaait ze de lus over zijn kop en trekt aan. Gelukt! Het touw zit vast in zijn bek en zij heeft teugels om zich aan vast te houden, alsof ze op een paard zit. En het monster merkt het niet eens!

Langzaam kalmeert ze wat en durft ze om zich heen te kijken. Veel valt er niet te zien. Ze is omringd door water. Wat ging er toch mis? Waar

heeft Rinus haar naartoe gestuurd? Toch gewoon naar dezelfde plek als waar ze nu woont?

Ze denkt diep na. Nu de wereld in haar eigen tijd steeds warmer wordt, wordt de zee steeds hoger. Het is maar goed dat er stevige dijken zijn. Anders zou ons land wel eens onder water kunnen lopen. Hier is het veel warmer dan in haar tijd. Zou hier toen een zee zijn geweest? Misschien is dit monster wel haar redding. Zo kan ze in elk geval niet verdrinken. En het zwemt maar door, naar het zuiden! Dat weet Steffie zeker, want het is rond de middag en daar staat nu de zon. Ergens moet er toch een eind aan de zee komen?

Dino's!

Na een lange tocht over zee van misschien wel twee uur, heeft Steffie zin om te gillen. Maar ze kijkt wel uit om dat echt te doen en het monster aan het schrikken te maken. Hoe vaak het monster niet naar beneden gedoken is! Telkens als ze haar adem niet meer kon inhouden en ze wel los moest laten, zwom het monster weer naar boven. Pffft.

Zou ze ooit nog thuiskomen? Wat was ze stom om naar de dinotijd te willen.

Maar dan ziet ze in de verte groene heuvels. Ja! Land in zicht!

Zou het monster naar de kust gaan? Als ze naar beneden kijkt, ziet ze de bodem van de zee vlak onder zich. Het water is hier niet diep. Ze moet het nú doen en er het beste van hopen. Ze laat het touw los en laat zich in het water zakken. Heel rustig zwemt ze naar de kant, terwijl haar hart wild bonst. Zou het monster achter haar aan komen?

Dan haalt ze diep adem en blaast flink uit. Het

monster zwemt door en zij waadt door het ondiepe water naar het witte zand aan de kust. Druipnat loopt ze naar de voet van een heuvel, weg van het water.

De bodem aan de kust is bedekt met varens. Steffie gaat zitten en trekt haar natte kleren en schoenen uit. Ze legt ze in de zon te drogen. Zelf strekt ze zich ook even uit, moe als ze is. Het klokje houdt ze om, maar ze zorgt wel dat de zon er goed op schijnt. De damp komt er vanaf.

Boven haar hoofd ziet ze vogels en over de grond lopen een soort grote kippen. Haar adem stukt zowat. Echte dieren uit de tijd van de dino's! Jammer dat het geen dino's uit haar boek zijn, want daar kwam ze voor.

Steffie kijkt eens om zich heen. Ze hoopte hier tussen de stampende dino's terecht te komen. Maar dat valt een beetje tegen. In de verste verte is er geen dino te zien.

Haar kleren drogen snel in de zon en ook het klokje lijkt goed droog. Als ze haar kleren weer aan heeft, twijfelt ze. Ze kan nu proberen terug te keren of die heuvel opgaan, zodat ze een beter uitzicht heeft. Ze is te nieuwsgierig. Ze blijft nog even hier.

Hijgend loopt ze naar boven. Was het maar niet zo warm. Van het zweet worden haar kleren weer nat.

Halverwege de heuvel vindt ze een fijn plekje van waaruit ze alles goed kan overzien. De natuur lijkt een klein beetje op die van haar eigen tijd. Om haar heen zoemen bijen en wespen. Op de grond kruipen mieren en kevers. En wat een

vlinders zijn er hier! Ze gaat er lekker bij zitten en doezelt zelfs een beetje weg.

Ineens schrikt Steffie wakker. Ze is met haar hand weggezakt in een kuil, die was afgedekt met takjes en bladeren. Als ze wat beter kijkt, ziet ze er wel vijftien voetballen in liggen.

Steffie pakt er eentje op. Hij is gemaakt van heel mooi leer. Ze stopt de bal in haar rugzak.

